

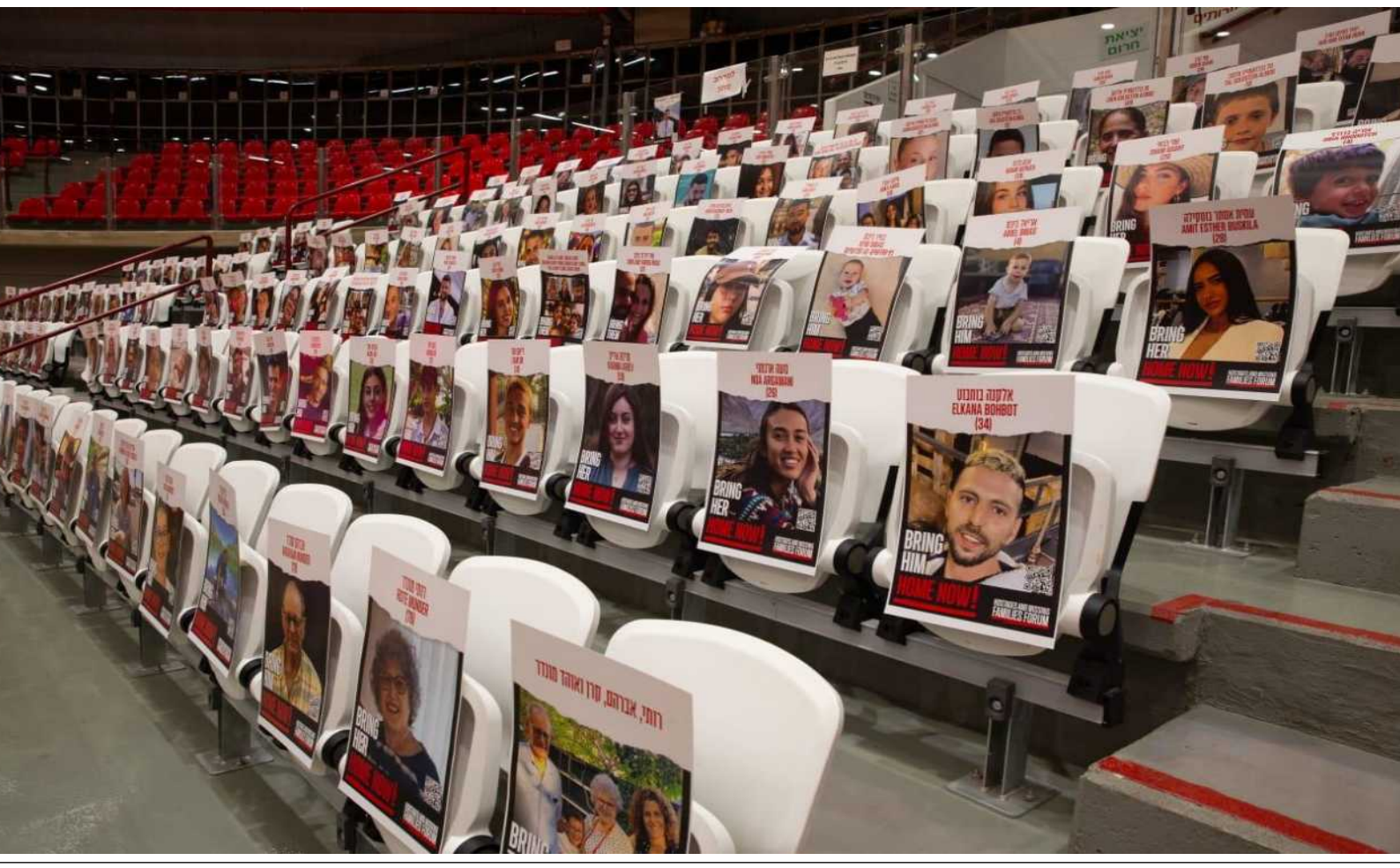
עלון קיבוץ כפר מסריק יח' כסלו תשפ"ג

6 'מס 1.12.2023

הד הנועשה

שנה תשעים לתחילת הד-הנועשה * מס' 2644

משתתפים בצערו הגדול של
שאול גור, יו"ר כלכלי של הקיבוץ

על פטירתה של אשתו – דלית ז"ל

בית כפר מסריק מחבק ומחזק
את שאול ואת כל המשפחה.

שלום לכולכם. השבועיים האחרונים שבין עיתון למשנהו, עברו עלינו בסערת רוחות גדולה. זה התחיל עם דאגה רבה - איך מתקדמים במלחמה ומה יהיה עם החטופים. כל יום נוספו עוד שמות של נופלים והלב נחמץ והנפש התרסקה. ואז... התחילו ראשוני החטופים להשתחרר ולשוב הביתה. השמחה וההתלהבות הרקיעו שחקים ואליהן התווספה השאלה שוברת הלב - ומה עם היתר, מתי הם? ועכשיו - שוב דילמה - ממשיכים להילחם או עוצרים כדי להביא את כל אלו שנשארו שם - בשלום הביתה. שבועיים שקשה לעמוד בהם וקשה להישאר במסלול הרגיל.

אצלנו בקיבוץ שקט וכאילו כלום לא קורה ומשפחות המפונים וילדיהם חווים שלווה וקצת נחת. אבל העיניים ותשומת הלב מכוונים כל הזמן צפונה - כי משם עלולה להיפתח הרעה. קראתי השבוע פרשן שטוען שהחזיזבאללה מכין סיבוב חוזר למה שהיה בדרום - כאן אצלנו בצפון. מעורר דאגה ואפילו חרדה. נתפלל לטוב.

ביום רביעי האחרון - ציינו בלוח השנה את התאריך 29.11.2023 או בעברית - כ"ט **לנובמבר** - אני לא יכול להתאפק וחייב להזכיר לאלו שיודעים ולחדש לאלו שלא ידעו שבאותו תאריך בדיוק לפני 85 שנה יצאו חברי משמר זבולון מקרית חיים והקימו מחנה של חומה ומגדל ליד בית החרושת "נעמן" בצעד הזה הם קבעו עובדה חשובה - קיבוץ חדש, הקיבוץ שלנו, קם והיה בעמק עכו. תאריך חשוב שחייבים לזכור ולהזכיר.

לפני שבוע קיבלנו ידיעה עצובה. **ליאורה רבין-סגל** בת כפר מסריק מקבוצת ניצנים נפטרה אחרי מחלה קשה ביום ה' 23.11.2023. ליאורה בתם של יעקב וציפורה רבין ז"ל, הקימה משפחה וחיה שנים רבות בקיבוצה נגבה. משתתפים בצער המשפחה. יהיה זכרה ברוך.

ובכל זאת ועל אף הכל - חייבים להאמין ולקוות. שבת שלום ו... שנשמע גם מכם.
אברהם

1.12.2000	יצחק מגדלי
4.12.1991	ליטל לופז
6.12.2018	נעמי זינגר
8.12.1999	אברהם ארצי
9.12.2008	רחל קליין
11.12.2007	שלמה ויולא
12.12.1984	הדס קדמי
13.12.1967	אילנה רבין
14.12.2014	חיים קראוס
14.12.2019	זאב (פצן) מילר
15.12.1988	לוקס רצון
16.12.1989	אלקה בירק
16.12.1996	עירית כהן
19.12.1972	פרידה זבולוני
19.12.2000	רבקה הלפרין
22.12.1996	צבי קריגסמן
22.12.2009	אסנת דוכס
23.12.2019	חיה גירש
23.12.2020	מיכאל הרץ
26.12.2000	אטה ברטא
27.12.1998	שרה שדה
27.12.2000	זאביק אבנון
29.12.1973	חביבה אילון
30.12.1984	גדעון בין
30.12.1994	גובי גינת
31.12.1989	אסתר גלעדי

- משפחות מאדמית. ההבנה כי ייקח הרבה זמן עד שיחזרו ויש לתת להם מגורים מתאימים לאורך זמן.
- בחורשה - בשטח של "בית ראשון" ובשטח הקרוונים של הצעירים - ניתן להכניס 8-10 קרווילות.
- במידה והמדינה תאשר את המתווה הזה ותממן את הבאת הקרווילות וחיבורן לתשתיות, אנחנו כמובן נעשה הכל לעזור ולתמוך במענה זמני זה.
- חשוב להבין כי חיים באורחן מאד קשים למפונים. זה לא בית, אין סלון ואין פרטיות.
- כרגע אנחנו מחכים לאישור הפרויקט ולהוראות מהמועצה להתקדמות.

ישיבת ההנהלה החברתית מיום 19.11.2023

נוכחים: הגר דוכס, הראל כהן, לימור בוכריס, רחלי שדה, נופר מעיין, עמי זינגר, עפר מסד, ליאת בירק, איילת לוי, אבי בלן
חסר: ירון רייז

4] פיתוח הסוללה מול השכונה החדשה

- צוות מקצועי מוביל את פיתוח הסוללה, רכז הפרוייקט: עידו סוקר, אדריכל הנוף: זיו אלטיט, רעיה – נוי, גלעד – תשתיות, הגר וירון.
- בסוללה הושקעו עד כה 70,000 ₪ לפיתוח החלק העליון. הוצבה השקיה, פוזרה אדמה גננית, ניטעו עצים רבים, סוכת גפנים ופינת ישיבה.
- משפחת בוסקילה וחברים של ירדן ז"ל, פנו לפיתוח פינת זיכרון בסוללה. הצוות נפגש עם המשפחה והחברים ותוגש הצעה מסודרת של תכנון פינת הזיכרון לצוות הסוללה.

5] ממ"דים ומיגוניות לחברים –

- מצטרפת דניאלה מנהלת אגף לתכנון ובנייה ונציגי ועדת תכנון
- יש מסלול אישור מהיר לבניית ממ"ד 9 מ"ר. דניאלה ביחד עם יקי נפגשו עם החברים המעוניינים. נערך סיור עם מהנדס בניין שילווה את הנושא, בכל הבתים ואנחנו מתקדמים.
 - מיגוניות – יש אישור זמני להצבת מיגונית עד יולי 2025 ורק למענה אזורי שכונתי.
 - מיגונית שעומדת על שטחים ציבוריים עלולה להוות בעיה לתשתיות חשמל/מים/תקשורת/נוי.
 - כמו כן יכולה המיגונית להוות מטרד נופי לשכנים, אם תועמד מול מרפסת או חלון של משפחה אחרת.

1] עדכון מכרזים – הראל כהן משאבי אנוש

- מכרז לנציגי ציבור ההנהלה החברתית הסתיים. ישנם 4 מועמדים
- כל מועמד יכתוב הסבר ונימוקים ואנחנו נפרסם בעיתון ובמקומי
- קלפי יתקיים ב- 4-5/12/23
- יש לבחור 2 מועמדים במקום לימור ורחלי, שסיימו קדנציה של 4 שנים

2] עדכון מהחינוך – ליאת בירק יו"ר חינוך

- מבחינת מיגון כל הגנים ממוגנים ע"י מקלט או מיגונית
- קבלת המיגוניות היתה משימה חשובה וקשה ועשינו הכל בכדי שיתנו לנו עדיפות מול 50 הבקשות האחרות. לשמחתנו אכן זה מה שקרה וקיבלנו אותן יחסית מהר מאד.
- צוותי החינוך מלאים ועובדים עם הרבה מוטיבציה. עושים תרגולים לכניסה למיגון (לצערנו חלקם תרגול אמת).
- בהנהלת החינוך יש עכשיו תחלופה. יש נציגי ציבור /הורים שסיימו את הקדנציה ואנחנו עומדים לצאת במכרז ולהחליפם.
- לחינוך יש עלויות מיגון גבוהות, שעוד לא הסתיימו. לאחר הבאת המיגוניות שנותנות מענה מידי, צריכים להיערך למרחבים ממוגנים בתוך הגנים.

3] קרווילות למפונים

- נתבקשנו ע"י המועצה לבחון הבאת קרווילות לשטח הקיבוץ, לטובת

החלטה:

- מלאה. יש כאלו השומרים בכל שבוע ובשעות הקשות ויש כאלה שלא נתנו אפילו שמירה אחת ב- 50 יום בהם מתנהלת השמירה בקיבוץ.
- בכל שבוע יש יותר ויותר קושי במילוי השורות ולצערנו אין הרבה חברים/תושבים שהתגייסו ל"בני המקום" ולמעשה הם מגויסים בצו 8, ומחויבים לשמירה בקיבוץ ומקבלים שכר מילואים.

צח"י דן בנושא וממליצים את הדבר הבא:

- הורדת שמירת הבוקר, שאינה מאד אפקטיבית ועולה הרבה כסף לקהילה.
- חובת שמירה למשפחה לכל בית אב (חברים ותושבים) בגילאי 21-65.
- פטור משמירה לחד הוריים ו/או אם אחד מההורים מגויס בצו 8 ואינו בבית. יוטל מס שמירה לאלו שלא יתייצבו.

החלטה: ההנהלה החברתית מקבלת את המלצות צח"י. נושא מס השמירה ייבדק מול אסף שמשי (עו"ד הקיבוץ) והנושא יובא לשיחת קיבוץ.

[2] תקציב 2024

צוות התקציב ממליץ כרגע לא לשנות את תקציב 2024 ולהמשיך את תקציב 2023 ברבעון הראשון של 2024. במהלך הרבעון הראשון תעשה בדיקה והסתכלות תקציבית, בכדי לבוא עם המלצה ראלית לתקציב 2024. היום קשה עדיין לאמוד את הנזקים בפעילויות ואת מכלול ההוצאות עקב המלחמה והביטחון

החלטה: ההנהלה החברתית מאשרת את ההמלצה. ינואר יתחיל כמו בתקציב 2023 ולקראת מרץ יובא תקציב לאישור האסיפה.

הגר דוכס

- ניתן להביא מיגונית לאזור אם כמה משפחות רוצות להביא ביחד.
- יש לאשר את הצבת המיגונית בצוות המקצועי של ועדת תכנון: בניין, תשתיות ונוי.
- יש לקבל את אישור השכנים למיקום.
- הבאת מיגונית הינה ע"ח המשפחות וכך גם הפינוי שלה, ביולי 2025.

[6] השכרת בתי חברים

- ע"פ החלטות הקיבוץ חברים לא יכולים להשכיר את בתיהם.
- אפשרות להשכרת בית היא עם יציאה לשנת חופש ו/או קבלת בית בהורשה (השכרה של שנתיים עד מכירה)
- לצערנו אנחנו נתקלים בסיטואציות בהם עוברים על החלטות הקיבוץ

החלטה:

- הנושא יועבר לדיון עם עו"ד הקיבוץ אסף שימשי

ישיבת ההנהלה החברתית מיום 28.11.2023

נוכחים: הראל, הגר, עמי, נופר, רחלי, ליאת, איילת

חסרים: לימור, ירון, עפר, אבי

[1] ביטחון

*מצטרף מירון רב"ש

מיגונית - נקבל מיגונית מהמועצה. בישיבת צח"י הוחלט להעמידה באזור מגרש הטניס. מיגונית בטניס תיתן מענה לפעילות של החינוך ואחה"צ באזור וכן מענה לאזור הבוסתן והמשק חי.

שמירה -

- אנחנו כרגע בשמירת בוקר בשכר ושמירת לילה (מ- 18:00 עד - 06:00) של חברים אשר בצו 8 "בני המקום" ומתנדבים שעושים משמרת של שעתיים.
- בין מתנדבי השמירה יש לא מעט חברים ותושבים, אך אין התגייסות

2] אישור עסקה עם גורם חיצוני לפיתוח שטח אזור התעשייה

חנן כהן הציג שתי התפתחויות בשטח המושב:

- הקמת פעילות עסקית חדשה, מרכז לוגיסטי כפר מסריק, המספק שרותי אחסנה ולוגיסטיקה.
- מכירת חלק מהשטח בעסקה שהוצגה לחברים בשיחה.

מיום 16/11/23

יור"ר השיחה: הגר שדה
מזכיר השיחה : הראל כהן
אישור לקיום שיחת קיבוץ ואספת "משמר זבולון" - היברידית

סדר היום:

הערה שעלתה בשיחה לטיפול:
נושא הכניסה לקיבוץ והיציאה ממנו. שינוי הכניסה והצגת המתווה החדש בשיחה.
החלטה: השיחה מאשרת את העסקה ומברכת על הפעילות החדשה.

1. דיווח ביטחון
2. אישור עסקה עם גורם חיצוני לפיתוח שטח אזור התעשייה
3. אישור הסדר ביטוח דירות
4. אישור באי כוח לעתודות החדשה

3] אישור הסדר ביטוח דירות אתי היכל

הקיבוץ עבר שינוי אורחות חיים בדצמבר 2012 והשלים את יישום השיוך ב- 2021. נושא ביטוח הדירות לאחר השיוך עולה לדיון: ביטוח הדירות (מבנה+תכולה) צריך לעבור למימון של החברים ולא הקהילה ואנחנו מבקשים את השיחה לאשר זאת.

1] דיווח ביטחון

אנחנו בתקופת חירום. צח"י נפגש אחת לשבוע או לפי הצורך להחלטות שונות בנושאי הביטחון. כרגע שומרים על השיגרה הקיימת ומקבלים החלטות נקודתיות. במקביל מתארגנים להחמרה במצב ע"פ תרחישים שונים. כיום מתארחים אצלנו במסגרת פינוי יישובי הצפון כ- 140 תושבים. ההערכה היא שכרגע עד ינואר 2024.

הצעת חברת הביטוח:

- עבור דירה של 100 מ"ר
- ביטוח המבנה – 750,000 ש"ח
- ביטוח תכולה - 160,000 ש"ח
- פרמיה שנתית – 1396 ש"ח

החלטה: השיחה מאשרת העברת חובת התשלום לחברים החל מינואר 2024. לגבי חובת ביטוח דרך ביטוח חקלאי, יתקיים דיון נוסף.

4] אישור באי כוח לעתודות החדשה. אנחנו נדרשים לאשר בשיחה את רשימת באי הכוח לניהול עתודות החדשה. באי כוח אלו יכולים לחתום ולפעול בשם הקיבוץ. הרשימה: הגר דוכס, הראל כהן, מירב רשף, ירון רייז.
החלטה: השיחה מאשרת את רשימת באי הכוח של עתודות החדשה.

או ממ"ד, כדי להציל את בני המשפחה האחרים שהיו שם. וכשעשו זאת, כשהשליכו את נפשם מנגד, הם זיעזעו עד היסוד את מוסכמות העולם המוכר לנו, עולם ציני, אנוכי ותועלתני. מאז 7 באוקטובר אני חושב הרבה על האנשים האלה. חלפנו על פניהם ביומיום, בשגרה, ברגעים הקטנים של הרחוב. ואז, פתאום, ברגע אחד, הם הוזנקו מתוך היומיום המוכר, הבנאלי, אל אחד המבחנים הקשים ביותר שעמד בהם אדם. מבחן של חיים ומוות.

באנו היום לספר, להקשיב, לזכור. להפוך את ה"זכור" הממלכתי, הציבורי, ל"זכור". נזכור עולם שאבד עם אובדן יקירינו. הרי עם אובדנו של כל אחד ואחת מהם אבד עולם שלם - ואפשר לומר, תרבות שלמה. תרבות אישית ופרטית, מעין ציוויליזציה קטנה של משפחה אחת; עם הזיכרונות הפרטיים והאינטימיים שלה, עם הבדיחות הקטנות והצחוקים דק-שלה; עם הרגישויות הדקויות, עם רגעי החסד והשפה הפנימית שמובנת רק לה - וכל אלה אבדו. כלומר, לא אבדו לחלוטין, אבל מעתה והלאה הם יינתנו כמעט אך ורק בתוך תיבת התהודה של האובדן.

וזה קשה. לזה צריך להתרגל. להתרגל לכך שמעתה הכל, או כמעט הכל, יבוא במכאוב. שההווה כולה תיעשה בינארית: או אפס או אחת. אינו או ישנו. ובמרחב הפנימי שאלה הם חוקיו נזכור אותם, את אהובינו שאבדו לנו. נזכור, ניתן בהם תנועה. כי המוות מקפיא, מַאֲבֵן, ובתנועה יש חיים.

את מראה פניהם נזכור, את הבעות פניהם, את מאור פניהם, את זרימת החיים בתנועות הגוף שלהם, בצחוק שלהם, בצערם. את קולם נזכור, ואת ניצוץ האור שהיה בעיניים שלהם. את הערך שנתנו לאנשים, למעשים. ויותר מכל, יֵאָבֵל הלב על האנשים הצעירים שנרצחו.

כל חיינו נתאבל על מה שנגדע ביחד איתם. על העתיד שהיה יכול להיות להם. על שפע העתיד. על הנאות החיים הקטנות והגדולות. על השמחות, וגם על המועקות והצער: חותם החיים, על כל מלאותם. והילדים, ומה שעבר ועובר עליהם בשבי

בישיבת האבל של התנועה הקיבוצית

בתל אביב התקיימה ישיבת אבל של התנועה הקיבוצית והקיבוץ הדתי, במלאת 40 יום לשבת השחורה של ה-7.10 אחד הדוברים בישיבה היה הסופר **דויד גרוסמן**. הוא קרא את הדברים הבאים:

40 יום חלפו מאותה שבת שבה נטרפו חייהם של מאות גברים ונשים, תינוקות וילדים וזקנים. המחבלים של חמאס, שיכורים משנאה ומרוע, טבחו משפחות בתוך ביתן, הורים לעיני ילדיהם, ילדים לעיני הוריהם. אנסו, רצחו אנשים תמימים שרקדו במסיבת נובה. רדפו אחריהם וירו בהם בחדווה של ציידים, או כאילו היו דמויות במשחק מחשב.

"הנה מוטלות גופותינו, שורה ארוכה ארוכה", כתב חיים גורי במלחמה אחרת - ואולי בעצם זו אותה המלחמה המתמשכת לאין קץ - "הנה מוטלות גופותינו, שורה ארוכה ארוכה, פנינו שונו. המוות נשקף מעינינו." אכן פנינו שונו. שוב לא נהיה כשהיינו. הדברים שראינו בימים האלה, הזוועות שנחשפנו להן, פניה של השנאה - לא יראה אותם האדם וְחִי. כאילו נפער בולען בלב המציאות, ושאב אותנו לתוכו.

ולהבדיל, סיפורי הגבורה וההקרבה ששמענו בימים האלה. סיפור המעשים שעשו בני אדם למען בני אדם אחרים. האומץ הלא-נתפס של אלה שהשליכו את נפשם מנגד - ממש כך, מילולית: השליכו את נפשם מנגד - כדי להציל אנשים אחרים. כדי להגן על המשפחה, על הבית, על הקיבוץ, ולא פעם על אנשים שלא הכירו.

שוב ושוב, אנשים ונשים סיכנו את חייהם באומץ שלא יתואר. ברגע אחד, במעשה אחד, כמו לקפוץ על רימון חי שנזרק לתוך מיגונית

לחברים שלום

ב- תחילת דצמבר ש"ז יוצא מכרז לניהול הקהילה.
לאחר כ- 6 שנים של ניהול הקהילה בשגרה ובחרום, אני מסיימת את תפקידי וממשיכה הלאה.

ניהול קהילה בקיבוץ בכלל ובקיבוץ שלי הינו דבר מרתק ומעצים, ומלווה באתגרים רבים. לאחר תקופה זו אני בטוחה, כי מה שהכי נכון לקיבוץ כפר מסריק זה ניהול מקומי. יש ביננו כוחות רבים שיכולים לעשות זאת, ובצורה מצוינת. לקיחת אחריות על הבית אינה סיסמא. על כל אחד ואחת לראות איפה הוא לוקח אחריות, עושה ומוביל דברים ותחומים בקיבוץ.

ניהול קהילה זה...

- חופש פעולה גדול, ראייה כוללת תוך התחשבות בפרטים הקטנים.
- הובלת תהליכים לטווח הקרוב ולטווח הרחוק.
- התמודדות עם אתגרים הצלחות ולפעמים קצת פחות.
- אפשרות להביא לידי ביטוי את האני מאמין האישי ופיתוח יכולות רבות ונוספות על הקיים.
- מסע משולב של הנאה, קושי, עבודת צוות, אתגרים קטנים וגדולים, הובלה, נתינה, חיבור אנושי ועוד.

אז מי שהשתכנע או השתכנעה – הגישו מועמדות והתגברו על ההתלבטויות!

נתראה בחפיפה....

הגר דוכס

חמאס. הילדים האהובים שלנו שעליהם כמעט אי-אפשר לדבר, בגלל הצער שהנפש לא יכולה להכיל.

ואף על פי כן נאמר זאת: ילד אינו יכול להיות בן ערובה. ילד אינו יכול להיות שבוי. מי שהופך ילד לבן ערובה מוציא את עצמו מן האנושות.

חיים נחמן ביאליק כתב ב"על השחיטה":
"יקב הדם את התהום! יקוב הדם עד תהומות מחשכים."

ואנחנו שואלים, איך אפשר לקום, אחרי שהיינו בתהומות המחשכים. אחרי שהיינו גם ב"על השחיטה" וגם "בעיר ההריגה".
ונשאל גם: מי נהיה - אילו בני אדם נהיה, איזו חברה ניצור, על אילו ערכים נגדל מעתה את ילדינו, אחרי שנקום מן האפר.
ומאיפה מביאים כוח לקום מחדש, לבנות בית, לחרוש שדה, להביא ילד לעולם. לעולם כזה.

בחודש האחרון, ראיתי אתכם, תושבי העוטף, תושבי הדרום. כמו כל עם ישראל צפיתי בכם במשך שעות ארוכות בטלוויזיה, בימים ובלילות. וחשבתי שכמעט כל משך חייכם, ישראל נמצאת במלחמה או בעימות אליים, כזה או אחר, עם שכניה. ואתם, כמעט תמיד הייתם ממש בקו הגבול והעימות. ושילמתם מחיר עצום שגבו מכם החיים כאן. ואף על פי כן, לא השחיתת אתכם המלחמה. ככה הרגשתי כשראיתי ושמעתי אתכם.
אנשים ישרי דרך הייתם ועודכם. אנשים שפיהם וליבם שווים. אנשים רודפי שלום, שוחרי טוב, ולא פעם מבקשים להיטיב גם עם האויב שלהם.

הרבה מבחנים נכוננו כעת לכולנו. בחלק מהם אנחנו עומדים כבר היום: בגילויי האזרחות המופלאה, היצירתית. בסולידריות הסוחפת כל. בהתגייסות האזרחית האדירה, באופן שבו

העם מתקן את מה שהמדינה קילקלה.
וגם היום, אפילו אחרי כל מה שקרה, יש איזו תחושה שמכאן, מנקודת הזמן הזאת, וביחד איתכם - בני הערים והעיירות והקיבוצים והמושבים - איתכם אפשר לבנות מדינה

חדשה גם בפעם השנייה.
איתכם, עם הכוחות שלכם, עם האומץ שלכם, אפשר להתחיל שוב, מהתחלה, מבראשית.

(העביר עמי זינגר)

אסנת אבנון:

שלום לכולם,
שמי אסנת אבנון מטרני, בת 41 נשואה ליניב אבנון, אמה של אלה ונגה.
אני גרה בקיבוץ 6 שנים. עובדת בחברת אלסטום, כמנהלת כספים.
בשנתיים וחצי האחרונות אני מרכזת את צוות קליטה וחיב"וק המרכז ומוביל את הקליטה בקיבוץ. קליטה מבחינה חברתית וארגונית, הבנה והכרות עם המערכות, האגפים והענפים בקיבוץ. כרכזת הצוות, אני גם חלק ממנהלת הצמיחה הדמוגרפית.
כחברת קיבוץ חשוב לי להיות שותפה פעילה בחיי הקהילה שלנו, בהחלטות משמעותיות ולתרום את חלקי. אני אוהבת את הקיבוץ ואת חיי הקהילה שבו ואני רוצה להביא את הקול והערכים בהם אני מאמינה - ערכים של שותפות, קהילה, נתינה ועשייה.
מבקשת להיות שותפה ומשפיעה על החלטות ועתיד המקום, לקחת אחריות על נושאים מהותיים, לשמר את הצביון הקיבוצי, עם זאת להטמיע שינויים בדברים הדורשים שינוי ונכונים לנו. אשמח לתמיכתם תודה רבה

יזהר שטנגר:

לחברי הקיבוץ שלום,
נולדתי וגדלתי בקיבוץ ואכפת לי מאוד מהבית שלי ומעתידי.
בשנים האחרונות אני מנהל מטע אבוקדו במשק ש"י, משק פרטי גדול בצפון.
מאז שיצאתי לעבוד מחוץ לקיבוץ, אני מתפתח, לומד, נחשף לאנשים ומקומות שונים והחשיבה שלי נהייתה יותר פתוחה ורחבת אופקים.
לאחרונה השתתפתי במספר ועדות בקיבוץ, והבנתי עד כמה חשוב לי להיות מעורב ושותף בקבלת ההחלטות במקום בו אני חי. להערכתי יש לי מה לתרום בעיצוב אורחות חיינו ובצביון של הקיבוץ.
אני פתוח לדעות שונות, שמח לשיח עם החברים ויש בי היכולת לראות תמונה רחבה בצורה עניינית, בוגרת, אחראית ושקולה.
נציג ציבור בהנהלה החברתית מצריך תבונה אנושית, רגישות, הפעלת שיקול דעת ומתן כבוד לאנשים ולמקום. אני מאמין שיש בי את היכולת לתרום ולהיות קול לחברים. אשמח אם תבחרו בי לנציג ציבור בהנהלה החברתית.
ובתקווה לימים טובים מאלה.

לקראת ההצבעה בקלפי, לבחירת 2 נציגי ציבור להנהלה החברתית

מצורפים נימוקי המועמדים:

שושי מרום:

אני, שושי מרום, אשתו של ירון ואמה של ליהיא, נויה ורעות, בת הקיבוץ להורי יוסי ולאה דורון ז"ל.
אני עובדת ב-30 השנים האחרונות במפעל דוקרט במספר תפקידי ניהול (בדרגים השונים) ובעבר הייתי חברת הנהלה של המפעל. הוכחתי את יכולותיי בתחומי הניהול, היזמות והעבודה עם אנשים ואני בעלת ראייה מערכתית ויכולת להוביל תהליכים מורכבים.

רוב שנות עבודתי הן במערך האיכות של המפעל ובמסגרת תפקידי עסקתי ועדיין עוסקת בשיפור וקידום תהליכים, עבודה מול כל ממשקי המפעל השונים מרצפת היצור ועד ההנהלה הבכירה. אני מאמינה ששותפי לעבודה יכולים להעיד על כישורי הניהול שלי, על יכולת העבודה בצוות ועל יכולתי ליצור קשרים בין-אישיים מצוינים!
נולדתי וגדלתי בקיבוץ וכך בכל שנותיי ראיתי את הקיבוץ כביתי - כפי שמאז ומתמיד ראו אותו הורי! לכן, כמי שחיי הקיבוץ חשובים ויקרים לו, חשוב לי לקבל הזדמנות לתרום ולהשפיע. אראה בכך זכות גדולה לכהן כנציגת הציבור בהנהלה החברתית.
ב-3 שנים האחרונות, כנציגת הורי הנעורים באגף החינוך של הקיבוץ, אני מייצגת את עמדות ההורים, שותפה לפיתוח תוכניות עבודה חינוכיות וחברתיות ושותפה להחלטות שמתקבלות ביחד עם קבוצות מגוונות בקהילה.
כמי שמרכזי חיה הוא קיבוץ, אני רואה בפעילות בהנהלה החברתית שליחות התורמת לקידום ערכים חברתיים חזקים וחיוניים של חיי קהילה פוריים ובריאים.
אני מאמינה בהעצמת הקהילה והגברת תחושת השייכות של חברה ומשוכנעת שביכולתי לתמוך בהובלת הקהילה קדימה ולהיות שותפה להצלחת התהליכים החברתיים.

מעיין מקדשי:

אני מציע את מועמדותי כנציג ציבור בהנהלה החברתית, מתוך רצון לתרום מכישורי לקהילה בה אני חיי מיום היוולדי. אני חושב שייצוג של הדור הצעיר בהנהלה החברתית יחזק את הקשר בין הנקלטים לחברים הוותיקים וביחד נביא לצמיחה ועשייה!

לגיא ויואב שמאילוב

מזל טוב גדול להולדת

הבן ליאב אח לאורי.

ברכות רבות לסבים

יוכי וראובן פליישמן

ולכל המשפחה הרחבה.

נבחרת הכדורעף מטה-אשר-עכו קיימה משחק שהוקדש לחטופים ולנעדרים מהדרום.

הקבוצות נעמדו לטקס קצר כשמאחור על המושבים תמונות החטופים. עוד מחווה חשובה בשרשרת מחוות למען המשפחות שמחכות במתח לשובם הביתה.

מזכיר זמנים אחרים, מזעזע!
בינתיים הפוליטיקאים לקחו יוזמה ועושים
הסברה נגד האנטישמיות שנוצרה, עם הגירוי
שהאסלם הקיצוני מיצר. הכל ביחד כואב
מאוד. (בינתיים עושים פה בגרמניה פשיטה
על ארגוני החמאס!)

אני בתקווה שמתי שהוא נגיע לאיזון וריסון
של מצב שאליו הגענו. עם הפוליטיקה
הימנית הקיצונית והבלתי נסבלת של העולם
כולו בו אנו נמצאים, שמגרה את היצרים
הפרימיטיביים וכך אין שום אפשרות להגיע
לשלום המיוחל.

בחיי היום יום שלי עכשיו אני כל הזמן עם
ישראל, והכל כואב מייסר ומוציא אותי
מהריכוז לנושאים אחרים.
כמו פעם בתנועת השומר הצעיר (נזכרתי),
אני רק יכול לומר, "חזק ואמץ!"
ושנדע ימים רגועים וטובים.

שלכם מיכאל מוזס

ומכתב נוסף מאילני דגני-אילן ארה"ב
(מקבוצת חצב – איילת לוי)

שום דבר לא נראה אותו הדבר אחרי ה 7
לאוקטובר.
לא בישראל. לא בכל מקום שהוא בעולם.

היינו באוהיו כשזה קרה.
ביחד עם הבנים שהיו איתנו ועוד חבר
ישראלי שעבד איתנו, הסתובבנו סהרורים.
לא מצליחים לעכל את מה שיתברר בשעות
ובימים הבאים כחוויה מטלטלת לכל יהודי
וישראלי שאנחנו מכירים.

בכינו, התחבקנו, התפללנו, ואז הגיעה הידיעה
על ירדן בוסקילה ובכינו עם מירב ושמעון
והמשפחה והקיבוץ. וכל מה שרצינו זה להיות
בבית, לחבק ולתמוך.

מסביב היה נראה שהחיים ממשיכים כרגיל,
ואולי טוב שכך כי זה נתן איזו שפיות זמנית
לעכל את מה ששינה את פני המדינה. היה לי
ברור כבר בשבת בבוקר (אצלנו) שהעולם
הולך להשתנות. שום דבר לא יהיה אותו
הדבר. עוד לא הבנתי, ועדיין אינני מבינה איך
זה הולך להשתנות אבל "לא עוד" היכה בנו.
והיכה בנו חזק. זה קרה שוב. על האדמה
שלנו, הבית, המדינה שלנו.

אני יכולה להגיד לכם שבמשפחה שלנו, ואני
יודעת גם על מעגלים רחבים יותר, כל אחד

בני הקיבוץ בחו"ל כותבים להד הנעשה

בעקבות המכתבים שהופיעו בעיתון לפני
שבועיים, שלחו עוד קוראים נאמנים, של
העיתון הקיבוצי, רשמים חוויות ותובנות
שלהם אחרי אירועי ה- 7.10.2023

**כותב מיכאל מוזס מגרמניה (בן קבוצת
"שיבולים" - דני מלינק, יהודית שיפר)**

רציתי בקצרה לכתוב לקיבוץ את רגשותי
ודעתי אחרי האסון בשביעי לאוקטובר.
כל פעם כאשר אני שומע בחדשות שרקטות
תוקפת עברו מעל כפר מסריק, מתכווץ לי
הלב.

כמה מילים לתאר מה שקשור למקום בו אני
מתגורר. למזלנו אנחנו בכפר קטן שמספר
תושביו כ- 600 בערך כמו בקיבוצים..
אצלנו לא מרגישים באנטישמיות, ואני יכול
לשוחח בחופשיות עם כל מי שאני מכיר
ולהביע את דעותיי.
לא הייתי עושה אותו דבר במקום שהוא זר
לי. אתה לא יכול לדעת אם מי ש לך עסק,
ולכן אני נזהר.

יש לנו במחוז "איילון" ובכפר שלי "שיד" -
הרבה פליטים מכל הארצות, אני רואה אותם
כאשר יוצאים לקניות, אבל אין לי איתם מגע
ממשי.

ראש העיר הראשית של המחוז, התקשר אלי
שאבוא בתור ישראלי לפגישה ושיחת הסבר,
מה שגם היה צריך לקשור את העיתונות
המקומית למתן אינפורמציה על הנעשה
בישראל. אני סירבתי.

לפי מה שקורה פה בערים הגדולות, בהן
תושבים ופליטים מארצות ערב וטורקיה,
מחוממים ומחממים את האווירה נגד ישראל
ויהודים מביא למצב שכל ישראלי ויהודי
מפחד לזהות את עצמו ולכן לא רצוי בתקופה
כזו לבלוט וזהו מצב בלתי נסבל.
בברלין צבעו על בתים בהם מתגוררים
יהודים מגן דוד.

עשה כמה צעדים של התקרבות לישראליות וליהדות. לשורש הנשמה היהודי שלנו שאיחד אותנו באחת.

התחלנו לגייס תרומות ולשלוח לארץ. הבנים שהיו איתנו, כולם טסו לפלורידה כדי לקחת חלק באריזה ובמשלוח של ציוד לחיילי צה"ל. נוגה שהיתה בטיול אחרי צבא באוסטרליה הקדימה את חזרתה לארץ כדי להתגייס בצו 8. מה ששמעתי בקולה - כשהיא דיברה על החזרה לארץ וההתגייסות להיות חלק ממערך ההגנה על ישראל - הוא הכח המדהים שיש לחיילים שלנו. האהבה שאיתה הם באים לכל הדבר הזה ושהיא, היא הכח הכי גדול שלנו.

אני ארגנתי אירוע באחת מהכנסיות באיזור. הכרתי זוג שמקורב לכנסייה ושהם אוהבי ישראל אדוקים. יום או יומיים אחרי ה 7 לאוקטובר, דיברתי עם חברה שלי מפרדס חנה בטלפון בדיוק כשעצרתי לבקר את הזוג הזה. קארל המארח, התחיל לדבר איתי על מה שקרה בישראל ועל כמה הם מאמינים שאנחנו ננצח ושנאנחנו העם שהם מחויבים להגן עליו, עד כמה הם אוהבים אותנו ואיתנו. והחברה בטלפון שומעת את כל זה ובוכה ובוכה. התמיכה שהוא הרעיף עלינו במילים היתה כמו מים זכים ששטפו את שתינו.

שלט חוצות שצילמנו והתרגשנו

הגענו לכנסייה, אורי בעלי, אני ובחור מהקהילה הישראלית של סינסינטי. סיפרנו לכ- 70 אנשים שהתכנסו שם על מה קורה בארץ, מה קרה בהתקפה הנוראית של החמס, סיפרנו על ההיסטוריה וההווה ובסוף ההרצאה שלנו הכומר שלהם הזמין את כל הנמצאים למחוא לנו כפיים. כל הקהל נעמד על הרגליים ומחא לנו כפיים. ומחא, ומחא, ומחא, ומחא, ומחא ולא הפסיק. ואני התחלתי לבכות למול האהבה שהם הרעיפו עלינו ושאותה שלחנו מיד לארץ. לחזק את כולם.

הם חלק מקהילה גדולה שמאמינה בנו ומחזקת אותנו כל הזמן. אנחנו פוגשים פה את הרחוב. והרחוב אוהב את ישראל. כן, יש גילויי אנטישמיות גדולים היום בארצות הברית. אבל יש את הקול שתומך בנו שלא שומעים מספיק. כמו שכתב לי היום חבר, נוצרי גם הוא - "אני מתפלל בשבילכם ואני מקווה שאת יודעת שיש עוד הרבה כמוני."

בינתיים חזרנו לטקסס ואני מנסה להגיע פה לעוד כנסיות ולדבר מולם ולגייס עוד תמיכה. הקהילה הישראלית עסוקה פה הרבה בהסברה וגיוס תרומות.

השבוע ביקרו באוסטין טקסס שלושה אנשים מבארי שבני משפחותיהם נחטפו לעזה. הקהילה התכנסה פה ביחד עם הקונסולית של ישראל ביוסטון לערב עוצמתי מרגש ותומך ביותר. ככה גם כתב לי אבא של עמית החטוף.

בינתיים הצטרפתי למיזם של נשים מאוסטרליה וישראל שמעבירות בזום כמעט כל לילה (שעון ישראל) כשלוש שעות של שיתוף ואז מדיטציות כדי לעזור לאנשים בארץ להירדם. והם נרדמים בקלות יותר. הם מרגישים קצת פחות לבד.

יש קבוצה שתולה באופן קבוע שלטי תמונות חטופים וחוזרת ומדביקה אותם אחרי שפרו-פלסטינאים מורידים אותם. אנחנו מלוכדים אל מול גלי האנטישמיות ולא מוותרים על ההסברה. החיים של כולנו פה נעים על ציר העצב, התסכול, החרדה למדינת ישראל והאמונה. הרגשות מתחלפים עם הדקות והימים שעוברים אבל כולנו פה בתמיכה לישראל.

אני מרגישה שכל האנטי הישראלי שחלק מאתנו הרגישו אינו רלוונטי יותר וכולנו פה חזקים ואנחנו צריכים לעשות מה שצריך כדי להגן על עצמנו. אף אחד אחר לא יעשה את זה בשבילנו. אנחנו מחזקים את חיילי צה"ל המדהימים ואת כל האנשים בארץ שאין אין עליהם. עליכם. נמשיך להיות פה הקול של האור. נארגן, נתרים, נשלח, נסביר, נבוא גם לקטוף, לצבוע, לשפץ, לחבק. כי עם ישראל חי.

תשמרו על עצמכם !!!
באהבה אורי ואילני דגני - אילן

מכתב קצר שכתבה ברכה בורנשטיין - בת קבוצת "שיבולים".

אנחנו נמשיך לארגן ערבים כאלו של ביחד,
נמשיך גם להשתתף בערבים מאורגנים במרכז
הקהילתי היהודי, נתמוך בסיוע לשיקום
קיבוצי העוטף ויישוביו, נתמוך ונחזק בחיבוק
שהוא רחוק גיאוגרפית וקרוב מאד בלב...

חברים יקרים שלנו, גם לנו מרחוק, אין ארץ
אחרת – אין! רק ישראל חזקה, בלתי
מאוימת, מאוחדת, משגשגת ומונהגת
במנהיגות שפויה ראויה והולמת. מבטיחה את
עתיד כל היהודים והישראלים בישראל ובכל
העולם.

אוהבים ומחבקים ושותפים מלאים עם הבית
שלנו – בית כפר מסריק.

רינה כהן מהולנד כותבת:
(מקבוצת זמיר – גדעון דוכס, נירה)

משבת - השביעי לאוקטובר - הייתי צמודה
לערוץ 11 ששידר בלי הפסקה, מנסה להבין
מה אני רואה. ביום שלישי ה-10 לחודש
כשכבר דיברו על מלחמה יצאתי לראשונה
מהבית לגינת הירקות הביולוגית, שם אני
עובדת בהתנדבות.
חברה באה אלי לשאול מה קורה בישראל,
ואני לא הצלחתי לעצור את הבכי.
לכולן הסברתי את הסיפור הישראלי,
שמשפחתי בסדר, ושעוד לא ברור לאן הכול
מוביל.

למחרת נתתי לחבר קרוב שלי הסבר מפורט
על המלחמה והפוליטיקה הישראלית... בסוף
הוא שאל: "תגידי, נתניהו, הוא מצרי, נכון?"
קשה להבין מרחוק את מורכבות הסכסוך
הישראלי/ פלסטיני, בטח להולנדים שרגילים
לדיבורים ולמשא ומתן כמכשיר לפתירת
בעיות וסכסוכים.

אצלנו בקליפורניה האנטישמיות עדיין לא
מורגשת כל כך, אבל בחדשות יש הרבה דיבור
של הקיצוניים אשר משפיעים על דעות של
אנשים שאינם יודעים את הנסיבות
וההיסטוריה האמיתית.

נקוה שהעולם יראה מי הם באמת החמאס
אשר מטרתו לחסל את ישראל לדאבוננו.

הגר ואורי חזן, מקליפורניה ארה"ב מספרים:
(מקבוצת זית - אלי שחף, אברהם)

כולנו, בקהילת הישראלים בדרום קליפורניה,
מרגישים בימים קשים כאלו של אסון נורא
שהחל בשביעי באוקטובר 2023 ונמשך כבר 46
ימים, ואין לדעת איך יסתיים...

בשני לאוקטובר, מעט לפני חמש אחה"צ
כאן, (ובשעון ישראל שבת, כמעט שבע
בבקר...), הזדעזענו יחד עם כל עם ישראל
לשמע החדשות האיומות... הקשבנו לכתבי
הטלוויזיה הזועקים את זעקת הישובים
והמשפחות מהממ"דים, ואת אסון המוני
המשתתפים במסיבה ברעים... והיינו לחלק
בלתי נפרד מהטרגדיה הנוראית...
ומאז ועד רגע זה וכך יהיה הלאה, אנחנו
מחוברים ומקושרים וחרדים יחד איתכם ועם
כל עם ישראל.

בזמנים קשים כאלו קשה מאד להיות רחוקים
מהארץ... אחת הדרכים להתמודדות, היא
להיות יחד, עם החברים הקרובים כאן ולהיות
בקשר מלא עם חברינו בישראל.

בין הדברים שניתן לעשות ממרחקים, זה
להיות שותפים בארגונים התומכים מעשית
בישראל, בתרומות ובהסברה. ילדינו אף הם
נקשרו למשימות ולפעילות... נדב יוצא בקרוב
לארץ, מתוך רצון לתמוך ולהביע הזדהות
וכמו כן בשליחות ארגון "סטנד וויט' אס"
שפועל נגד האנטישמיות המתגברת. חשוב
לציין שהנכדה הבכורה שלנו – רוני חזן –
היא קצינה קרבית שהשתתפה בקרבות להגנת
יישובי העוטף ובעיקר קיבוץ חולית. הנוכחות
שלה בצבא גורמות לנו דאגה גדולה יחד עם
גאווה עצומה.

הגר ואני ריכזנו את כל חברינו הישראלים
בקהילת אירווין, העיר שלנו, לערב הזדהות
והתייחדות עם ישראל. קראנו לערב "יגון
ועצב – חיזוק ותקווה". ערב שירה בו הבענו
בשירים ובקריאה את מה שבליבנו...

קבוצת הפייסבוק של ישראלים באמסטרדם התמלאה בבקשות לעזרה, במציאת מקום לכמה לילות לישראלים שבוטלה להם הטיסה לארץ, אז פיניתי את חדר השינה הנוסף

שאצלי למבקשים... היתה התנדבות גדולה של הישראלים בעיר לעזרה, גם למשפחות עם ילדים.

בשבוע השני התארגנה קבוצת הוואצאפ "מחאת הולנד" להדפסה, חלוקה והפצה של הפוסטרים עם תמונות החטופים ברחובות. אני עם הנכדה שלי הדבקנו פוסטרים בעיר מאסטריכט. ראיתי שכבר למחרת הורידו אותן...

ביום חמישי ה- 12.10 בחסות ארגונים יהודים שונים התקיימה בכיכר הדאם עצרת תמיכה בישראל, עם דרישה להחזרת החטופים. הגיעו המונים, הכיכר היתה מלאה בדגלי ישראל ואנשים. ביניהם עמדה אשה עם דגל איראן של השאח, (מלפני המהפכה) מחובר לדגל ישראל. ראיתי אותה מופיעה שוב בכול הפגנה ומיצג.

בקבוצת הפייסבוק של ישראלים בהולנד דיברו על אנטישמיות, ועל פחד לדבר עברית ברחוב. החלטתי, עד פה! לא נכנסת לסיפור. אני מעל שלושים שנה בהולנד ואף פעם לא חוויתי הערות אנטישמיות אלי. להיפך, מאז המלחמה אני מקבלת טלפונים והודעות מחברים רחוקים שמבקשים לעודד, לשאול ולתמוך. כנ"ל גם הבנות שלי שלגמרי מעורבות בחיים ההולנדים.

ביום שישי ה- 10-11 קבוצת מחאת הולנד יזמה את מייצג-שולחן השבת הריק"- בכיכר המוזאונים. בגשם שוטף סידרנו בשני צידי הבימה שולחנות עם מפות לבנות, צלחות, כוסות יין ופרחים, ולכיסאות הצמדנו את התמונות של 249 החטופים.

בשבת התפרסמה יוזמת קבוצת נשים ישראלית/פלסטינית/הולנדית לצעדת השלום מכיכר הדאם לכיכר המוזאונים. אף פעם לא ראיתי כמות כזו של אנשים צועדים בשקט ביחד, בלי דגלים, כן עם ענפי זית. התרגשתי

לקרוא בוואצאפ השכונתי שגם מהשכונה שלי הצטרפה קבוצת נשים לצעדה.

בשבת ה- 18.11 היה משט גדול בתעלות אמסטרדם להחזרת החטופים. הגשם ירד בלי הפסקה אבל המונים ליוו אותנו עם דגלים וקריאות "BRING THEM HOME" בצעידה לאורך התעלות ועל הגשרים לכיוון הבמה המרכזית, בכיכר ווטרלופליין.

לפני כשבוע עזרתי למיצג שנערך בערים שונות בהולנד ובכיכר הדאם באמסטרדם עם תמונות החטופים והנעלים והבלונים האדומים..

בדיוק עכשיו חזרתי מהקלפי השכונתי. תור האנשים שנמשך לאורך המדרכה הבהיר עד כמה קריטיות הן הבחירות היום בהולנד. הפרשנים מדברים על פחד מעליית מפלגת הימין הקיצוני PVV שרוצה לעצור ולשנות את מדיניות ההגירה ההולנדית העכשווית שמאימת ועלולה לשנות את הדמוקרטיה ההולנדית.

הנורא מכול קרה - מהפך. הימין הקיצוני עלה כמפלגה המנצחת וקיבלה את המנדט להרכיב את הקואליציה. אין לי ספק שכמות הפגנות התעמולה של אוהדי פלסטין ברחבי העולם, והאלימות שיצאה מהן עשו את שלהם. המראות של המוני מוסלמים מפגינים העלה את מפלס הפחד וחזק את הימין ההולנדי. נותר לי לקוות שאף אחת מהמפלגות השפויות לא תהיה מוכנה לשבת בקואליציה עם מפלגת ה-PVV הימנית. הלוואי

שנמצאים לידם, פרסו עליהם את חסותם. הם לוקחים אותם לבתיהם על מנת שיתקלחו מדי פעם, מכבסים את מדיהם ומפנקים אותם בכל טוב. "המשפחות באשקלון הפכו להיות הבית השני שלנו" מספרת ליהיא.

ירדן בוכריס

(בתם של לימור ורונן בוכריס)

ירדן ובן זוגה מקיבוץ נען, חזרו אלינו לפני שנה. בן הזוג גויס מיד עם פרוץ המלחמה. ירדן גויסה אחריו, ביחד עם עוד חמש-עשרה מגויסות בצו 8.

"אני משרתת בגדוד החילוץ של פיקוד העורף. תפקידנו להגיע לכל מקום בו יש נפילות של רקטות, ולחלץ את האזרחים שנפגעו. הגדוד התמקם בבית-ספר ברמת-גן. אני מרגישה טוב ובאופן כללי מצב הרוח שלנו גבוה. תושבי השכונה שמסביב לבית-הספר מפנקים אותנו. אנחנו שמחים שכרגע אין אזעקות ואין נפגעים בעורף."

משפחת בוכריס היא משפחה מגויסת. בת אחת ושלושה בנים, כרגע שלושה מבין הארבעה בצבא.

דור גויס לתותחנים. **סער** הוא קצין בקבע - מ"פ בדרגת סרן נמצא בתוך עזה. וירדן כאמור מגויסת.

המשפחה לא פגשה את סער מפרוץ המלחמה. אני משוחחת עם ירדן כשהיא וכל בני משפחתה בנסיעה משותפת בדרך לפגוש את סער בערד, לשם הוא הגיע עם חייליו לשעות ספורות של התרעננות.

אביגיל עמר-

משרתת בצפת בתפקיד מפקדת תא של מערך המודיעין. זהו בסיס סגור. היא המבוגרת מבין החיילות שגויסו. "אני מרגישה זכות גדולה לשרת את המדינה בתפקיד כל-כך משמעותי. אינני יכולה לספר פרטים. אני מגיעה הביתה לחופשות קצרות, ומקפידה לבקר ב"דוקרט" שהוא מקום עבודתי בחיי השיגרה. מרגש אותי החוסן של הקיבוץ, שיש לי מקום חיים כל-כך טוב, חזק וערכי שהוא הבית שלי. כל אלה מעודדים אותי בימי המלחמה הנוראית"

אתן הגיבורות שלנו!

שמעה ורשמה: גליה שטיין

החיילות שלנו במלחמה

השינוי הענק שעשה צבא ההגנה לישראל בנושא – שירות נשים בצבא – הוא אבן דרך בתפיסת הנשים כשוות בין שווים. החיילות משרתות היום בהמון תפקידים זהים לתפקידי החיילים, ומוכיחות את יכולותיהן הגבוהות והמצוינות, ביבשה, באוויר ובים.

דרך ארוכה מאוד עברנו, אנחנו הנשים, בארץ ובעולם, החל מקבלת זכות הצבעה ועד לשירות משמעותי בצבא שלנו. אף ממשלה לא תעצור אותנו, גם לא דתית או חרדית. השינוי יצא לדרך והוא דוהר קדימה. מאבק החיילות להכרה ביכולותיהן היה ארוך וקשה ואף עבר דרך בתי המשפט שהיו ראשונים לפסוק בצדקתן. למען ההגינות היו גם גברים שעזרו להן במאבקן הצודק. מבחינת ההיסטוריה, בישראל ניתנה "זכות הצבעה לנשים" רק בשנת 1926, לאחר מאבק ציבורי.

את הפתיח הזה אני כותבת הפעם כאות תודה לחיילות הגיבורות שגויסו למילואים, מבלי לשכוח את גבורת הלוחמים. בפרוץ המלחמה הארורה גויסו אליה בצו 8 קרוב לעשר מבנות הקיבוץ.

הצלחתי לראיין שלוש מהן-

ליהיא מרום

(בתם הבכורה של שושי וירון מרום)
גויסה מיד כשפרצה המלחמה. השיחה הקצרה ביננו מתנתקת מדי פעם, לנוכח תנאי השטח בו היא נמצאת.

ליהיא משרתת בחפ"ק של שני גדודים ליד אשקלון, בתפקיד אחראית על הנשקיה ביחד עם חיילות מגויסות נוספות. היא מספרת על מורל גבוה בתוך הגדודים. אין חופשות ארוכות, מקסימום שתיים-עשרה שעות לחופשה קצרה שגם בה אין ביכולתה להגיע הביתה.

החיילים והחיילות מצוידים היטב ובנוסף, תושבי אשקלון אשר הבחינו בגדודי השדה

- הובלת ההנהלה החברתית. הובלת הישיבות, נושאים לסדר ויישום ההחלטות.
- יו"ר הוועד המקומי
- חבר בצוות המתאם, בהנהלה כהלכלית ובצוות משאבי אנוש.

דרישות התפקיד:

- השכלה אקדמאית רלוונטית.
- ניסיון קודם בתפקיד ניהולי בקיבוץ.
- יכולת הובלת תהליכים חברתיים וענייני פרט תוך רגישות ונחישות
- תודעת שירות גבוהה, אדיבות וסבלנות.
- יכולת התמודדות עם מגוון משימות במקביל ועמידה בלחצים.
- חריצות, יושרה, אמינות ואחריות אישית.
- יחסי אנוש מעולים ועבודה כחלק מצוות.
- נכונות לעבודה מעבר לשעות העבודה הרגילות.

היקף משרה: 100%
אופן הבחירה: צוות איתור, שיחת קיבוץ וקלפי

קדנציה: 4 שנים

הרואים עצמם מתאימים לתפקיד (נשים וגברים כאחת) מוזמנים לפנות להראל כהן

עד תאריך: 14.12.2023

מכרז למנהל/ת קהילה – קיבוץ כפר מסריק

*הגר דוכס מסיימת את תפקידה לאחר כ-6 שנים ולכן מתפרסם מכרז פנימי לניהול הקהילה.

כניסה לתפקיד מתאריך 1/2/24 אך לא יאוחר מה- 1/3/24

ניהול ופיתוח המערכת הקהילתית להשגת יעודה ומטרותיה.

עיקרי התפקיד

- אחריות כוללת על מגוון פעילות הקהילה בקיבוץ, כולל בניית תוכנית עבודה שנתית, קביעת יעדים ומעקב ובקרה על תכנון מול ביצוע.
- יצירה, הובלה ויישום של תהליכים קהילתיים וחברתיים, החלטות ותקנונים, בהתאם להחלטות ההנהלה החברתית ושיחת הקיבוץ.
- ניהול, ליווי שוטף, ובקרה על ביצוע של הענפים והועדות שבתחום הקהילה.
- אחריות על ניהול כספי הקהילה.
- טיפול בבעיות שוטפות בתחומים הקשורים לקהילה.
- טיפול פרטני בכל הקשור לפניות חברים ותושבים.
- אחריות לטיפול וטיפול שיפור של מערך השירותים הניתנים לחברים ולתושבים.
- אחריות לתחום המוניציפאלי
- אחריות לקשר מול גורמי המועצה השונים ומול גורמי התנועה הקיבוצית ומשרדי הממשלה בכלל נושאי ניהול הקיבוץ.
- ליווי, יעוץ, סיוע, הדרכה ובקרה של מנהלי ענפי הקהילה שבאחריותה.
- אחריות לתחום ניהול התשתיות המוניציפאליות.

ראיון פינג פונג עם סוזי הרץ

ספרי קצת על עצמך:

סוזי הרץ, בת 40 עוד כמה ימים...
 נשואה לאוהד הרץ, אמא לנווה בן 10, תכלת
 בת 7.5 ובארי בן 5.
 עובדת בנמל חיפה.

1. למה בחרת לגור בכפר מסריק?

בחרתי לגור בקיבוץ מאחר וזה היה
 חלום ילדות שלי. תמיד הייתי ילדה
 שאוהבת את הטבע והחיות.

2. מה החוויה הראשונה הזכורה לך
 מהקיבוץ?

בפעם הראשונה כשנכנסתי לקיבוץ,
 היה מאוחר וחיפשתי גן לנווה.
 הגעתי לבית התינוקות. עזה וענת
 קיבלו אותי ומיד הרגשתי הרגשה
 חזקה שזה המקום שאני רוצה שהוא
 יגדל בו.

3. מה את אוהבת לעשות בזמנך הפנוי?

אני רוכבת על אופניים, שוחה ורצה,
 כרגע בעיקר רוכבת. לפני שנה וחצי
 סיימתי תחרות איש ברזל מלא.
 אוהבת לבשל ולאפות, וגם לטייל עם
 המשפחה.

4. איזה מקום חוץ מהבית, את אוהבת
 בקיבוץ ולמה?
 את השדות, אוהבת לראות את
 הצבעים בעונות השונות

5. ספרי לנו משהו שאנחנו לא יודעים
 עליך?
 אני מתחילה ללמוד לתואר שני במנהל
 עסקים ונדל"ן באוניברסיטת חיפה.

6. לסיום סיומת, למי את מגלגלת את
 ראיון הפינג פונג הלאה?

אני מעבירה את הראיון - לאפרת שלגמן.

הכינה: אסנת אבנון

שעה וחצי ישבנו מרותקים, לא נושמים
לנוכח האישה הקטנה הזאת
הגדולה מכולנו ומלאת ההשראה.
ממנה למדנו פרק על מנהיגות
על הישרדות ובעיקר על תקומה.
איך קמים ממצואות נוראה שכזו
ונעשים אנשים טובים יותר משהיינו?

בסוף המפגש, קפץ לבמה מילואימניק
עם גיטרה ויחד שרנו את התקווה
ועל התקווה.
ואני חשבתי לעצמי -
כמה גדולה ההשראה והתקווה
שאפשר לקבל מאישה
כל-כך קטנה שהיא כל כך גדולה.
מזל טוב למרים הראל בת ה 99

כתב וצילם: רון כהן

הירהורון של רון

השבוע פגשתי את חברתי הטובה מרים
שחגגה יום הולדת.
חברתי מרים נולדה בפולין
בעיר לודז' 15 שנים לפני השואה.
נמרצת, חדה, מצחיקה, מרתקת
מלאת כריזמה.

ביום הולדתה קראנו לה למוזיאון
לפגוש 250 חיילים מחזית הצפון
לספר להם את סיפור חייה.

שישמחו לחזור עם המשפחות שלהם לנפוש בקיבוץ.

בהמשך הערב, החיילים התקשרו להודות לילדים ואמרו להם שהמרק שלהם היה טעים מאוד ובנוסף שלחו להם סרטון תודה. הילדים התלהבו, התרגשו מאוד והודו להם שהם שומרים עלינו. אנו מקווים שכל החיילים וכוחות הביטחון ישמרו על עצמם ויחזרו בשלום ובמהרה הבייתה! שכבת בננה כבר נערכת למשימה הבאה שלהם בחנוכה... אורית שני

קוסקוס עם בננה ???

שנת המצוות של שכבת "בננה" הייתה אמורה להתחיל "אחרי החגים" ואז הגיע ה- 7.10.23 ששינה לכולנו את החיים. החלטנו ההורים, למרות המצב, למצוא להם פעילויות עם משמעות ולהתחיל את שנת המצוות.

בשבת האחרונה התארגנו ילדים והורים, ביחד עם דודי קורן להכנת ארוחת ערב חמה לחיילים שבשדותינו. התגנבה אלינו שמועה שהחיילים ישמחו למרק חם ומינפנו את זה למרק עם קוסקוס. איך מכינים מרק ל- 100 חיילים ??? פנינו לדניאלה, מנהלת המטבח של הקיבוץ, והיא מיד הסכימה לאפשר לנו להכין את הארוחה במטבח של הקיבוץ (הזדמנות להגיד שוב תודה).

נפגשנו בשבת אחה"צ במטבח. הילדים שטפו, קלפו, חתכו את הירקות והכינו מרק מעולה. בזמן שהמרק התבשל, הילדים הכינו שלטי עידוד וחיזוק לחיילים ולא שכחו לכתוב להם גם את מספרי הפלאפון שלהם. 😊

הסיר יצא כל כך גדול וכבד שביקשנו מהחיילים לבוא לאסוף אותו עם ה"האמר". החיילים שהגיעו, כבר בכניסה התלהבו מהריחות שהיו במטבח. הם כל כך שמחו למרק חם במיוחד שמזג האוויר הפך לסגרירי. החברה ממש התרגשו מהשלטים של הילדים ואמרו שיתלו אותם על ההאמר שלהם. הם הודו לנו ולקיבוץ המדהים שלנו ואמרו

שיגרת מלחמה

- הקרין בפנינו שלושה סרטים:
1. אמנון ליסאי ז"ל ונעמי סלומון רוקדים ביחד.
 2. הטיול המאורגן של הקיבוץ לפרו. סרט שעמית צילם לאורך כל הטיול, ובו מצולמים גם חברים שאינם כבר עמנו.
 3. הסרט האחרון שהפיק עמית הוכן על-ידו ליום הולדת ה-90 של כפר מסריק. האירוע נדחה משום שהיה עתיד להתקיים ביום המצמרר בו פרצה המלחמה.

בסוף המפגש הודתה עדה גן לעמית במילים חמות בשם כולנו.

ירדנה עציון, מורה לאומנות מיה"ל, הכינה הרצאה שצפינו בה בזום – **שדות של צבע**. על הצבעים שמביאים אופטימיות לנפש האדם. היא הציגה ציורים ופסלים של אומנים מהארץ ומהעולם, הבולטים בצבעוניות רחבה שיש בה שמחה ואור. אחת מהם היא זיוה ילין, חברת קיבוץ בארי. בהתקפה על בארי פגעו כדורי הרוצחים בציוריה והשאירו עליהם סימנים. ציורים אלו הועברו למוזיאון תל-אביב לתצוגה במקום. ציור תמים וצבעוני עם סימני מלחמה בתוכו, שואל אותנו שאלות קשות.

אנחנו ממשיכות לתכנן מפגשים נוספים.

"פעם ראיתי ציפור בגשם כולה רועדת בקור. לא היה בה כוח לעוף ולא נמצא לה מסתור.

לו היה הדבר בידי הייתי עושה מעשה הייתי לוקחת אותה אל ביתי ונותנת לה מחסה". (כתבה: רחל שפירא)

בנות הצוות: חדוה ורדי, נילי בן-זאב, נינט שני, תלמה בן-דוד וגליה שטיין (שדיווחה).

צמד מילים סותרות האחת את השניה. איך אפשר לנהל שיגרת חיים בזמן מלחמה איומה ונוראה כשהגוף בוכה והעצב והדאגה לא עוזבים?

אין לנו תשובה. אנחנו מנסות לעזור מעט לחברינו הגמלאים בכך שהעברנו את מפגשינו השבועיים למקלט, ובכל יום רביעי בשבוע מזמינות את הגיל השלישי לפעילויות שיש בהן אופטימיות קטנה - " ... כי חייבים להמשיך לנגן ואת המנגינה הזאת אי-אפשר להפסיק".

אהובה דותן הקדישה את הרצאתה לדמותו של יצחק רבין. בגלל המלחמה לא התקיימה השנה בפעם הראשונה, אזכרה לזכרו. שם ההרצאה - "**מנהיגות אחרת**". רבין נולד בארץ בשנת 1922, והיה ה"צבר" הראשון שעמד בראש ממשלת ישראל. ההרצאה עסקה בשלושה צמתים בחייו - לוחם, פוליטיקאי ומדינאי.

היה מפגש נוסף לבני גיל הזהב בו שיחקו משחקי זיכרון ו**חשיבה** לגיל המבוגר, בהנחיית מומחית בתחום. מחקרים רבים עוסקים בשאלה איך לעזור למוח להמשיך להיות עירני וחיוני. אחד האמצעים לכך הם משחקים. גילינו מבחר גדול של משחקים לגיל השלישי. שיחקנו ונהנינו מאוד.

ובעוד מפגש נוסף ורב משתתפים - **עמית קורן** עוסק בשקדנות גדולה ומתוך תחושת שליחות, באיסוף, שימור ועריכת חומרים היסטוריים מצולמים המספרים את סיפורו של הקיבוץ. יש ברשותו אוצר שלם ומתוכו

בתמונות משמאל:

עבודות ההכנה לקראת החורף נמשכות. בגדר המזרחית שנפרצה בגלל "הר האדמה" בביצה, עברה תיקון וכבר הוצבו העמודים לגדר החלופית, הטובה יותר שתוסיף חוזק וגם ביטחון להורים ולילדיהם. וגם נוצקו בסיסים לעמודי תאורה חדשים.

למטה: שלוש תמונות ממייצג התמיכה וההזדהות עם משפחות החטופים. הכניסה לקיבוץ הפכה למייצג מרשים ומרגש.

